

ความรับผิดทางกฎหมายเกี่ยวกับการโพสต์ข้อความเกี่ยวกับผู้อื่น

Legal Liability for Posting Defamatory Content About Others

ชัชตพงษ์ เชื้อดี

Chudtapong Chuedee

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

School of Law, Sripatum University– Chonburi Campus, Thailand

Corresponding Author, E-mail: 41970492@chonburi.spu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาความรับผิดทางกฎหมายเกี่ยวกับการโพสต์ข้อความเกี่ยวกับผู้อื่น โดยมีขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมแนวคิดและลักษณะของการโพสต์ข้อความ กฎหมายแพ่งและอาญาที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความผิดฐานหมิ่นประมาท หมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา และการคุกคามทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญา รวมถึงกฎหมายเฉพาะ ได้แก่ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560) และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ตลอดจนแนวทางของกฎหมายต่างประเทศ โดยเฉพาะสาธารณรัฐสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่า กฎหมายไทยที่บังคับใช้กับการโพสต์ข้อความเกี่ยวกับผู้อื่นมีความซับซ้อน เนื่องจากมีกฎหมายหลายฉบับเข้ามาเกี่ยวข้องแต่ยังขาดความครอบคลุมในบางกรณี โดยเฉพาะกรณีการแชร์ภาพ หรือการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น (Doxing) ที่ยังไม่มีบทบัญญัติเฉพาะ ทำให้ยากต่อการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

บทความนี้จึงเสนอแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย ให้มีบทบัญญัติเฉพาะเกี่ยวกับความรับผิดทางกฎหมายสำหรับการโพสต์ข้อความเกี่ยวกับผู้อื่นเพื่อให้มีความเหมาะสมชัดเจนและมีประสิทธิภาพในการคุ้มครองผู้เสียหายในยุคดิจิทัล

คำสำคัญ: ความรับผิด; การโพสต์ข้อความ; กฎหมายคอมพิวเตอร์; ข้อมูลส่วนบุคคล

Abstract

This academic article aims to study legal liability related to posting defamatory content about others on social media. The scope of the study covers the concept and characteristics of defamatory posting, applicable civil and criminal laws including defamation, aggravated defamation by publication, and sexual harassment offenses under the Criminal Code, as well as specific laws including the Computer-Related Crime Act B.E. 2550 (2007), amended B.E. 2560 (2017), and the Personal Data Protection Act B.E. 2562 (2019), along with comparative foreign law, particularly the Republic of

Singapore. The study found that Thai laws applicable to defamatory postings are complex due to multiple overlapping statutes, yet lack comprehensive coverage in certain cases, particularly sharing images or publishing personal identification information of others (Doxing), for which no specific provisions exist, resulting in difficulties in effective enforcement. This article proposes amendments to establish specific legal provisions concerning liability for defamatory postings, making the law more appropriate, clear, and effective in protecting victims in the digital era.

Keywords: Liability; Defamatory Post; Computer Law; Personal Data

บทนำ

ในยุคปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านการติดต่อสื่อสาร เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา ทำให้การนำข้อมูลเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ก่อให้เกิดการเข้าถึงข้อมูลได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย ครอบคลุมพื้นที่การสื่อสารแบบไร้พรมแดน การแสดงออกซึ่งความคิดเห็นหรือการนำข้อมูลใด ๆ เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์สามารถทำได้โดยง่ายผ่านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ทุกคนมีอยู่

อย่างไรก็ตามเทคโนโลยีดังกล่าวยังเอื้อให้บุคคลสามารถสืบค้นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นได้โดยง่าย ทำให้เกิดฐานข้อมูลที่สามารถค้นหาและเชื่อมต่อไปถึงตัวบุคคลได้ ส่งผลให้เกิดปัญหาในสังคมไทย จากการนำข้อมูลของผู้อื่นมาโพสต์เผยแพร่ในลักษณะที่เรียกว่าโพสต์แฉวน

สิทธิความเป็นส่วนตัว ถือเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน สอดคล้องกับแนวคิดสิทธิตามธรรมชาติที่ว่ามนุษย์กำเนิดมาพร้อมสิทธิในชีวิต สิทธิในทรัพย์สิน เสรีภาพร่างกายและความเสมอภาค (บรรเจิด สิงคะเนติ และคณะ, 2554) ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ข้อ 12 อนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (ECHR) ข้อ 8 และกฎหมาย GDPR ของสหภาพยุโรปซึ่งกำหนดนิยาม "ข้อมูลส่วนบุคคล" ว่าหมายถึงข้อมูลที่ทำให้สามารถระบุตัวบุคคลได้ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ในประเทศไทย รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2560 มาตรา 32 รับรองสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียงและครอบครัว พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 6 ให้ความคุ้มครองข้อมูลที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ รวมถึงข้อมูลชีวภาพ อย่างไรก็ตาม การสืบค้นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นที่ได้มาจากอินเทอร์เน็ตยังไม่มีกฎหมายกำหนดความรับผิดชอบโดยเฉพาะ (ศักดิ์กร วัฒนกุล และจิรวุฒิ ลิปิพันธ์, 2566)

การโพสต์แฉวนผู้อื่น ในทางกฎหมายเรียกว่า Doxing ซึ่งพจนานุกรมมหาวิทยาลัย Cambridge นิยามว่า การค้นหาหรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอม (Cambridge Dictionary, 2024) มีองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการ คือ การค้นหาและรวบรวมข้อมูล และการเปิดเผยหรือเผยแพร่ข้อมูลที่สามารถระบุตัวบุคคลของผู้เสียหายได้ (กวิณญา ศิษยศาสตร์, 2566)

ซึ่งยังไม่มีความหมายไทยกำหนดความรับผิดชอบไว้โดยเฉพาะ แต่สามารถปรับใช้กับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

การกระทำความผิด Doxing เป็นรูปแบบหนึ่งของ Cyberbullying ซึ่งแตกต่างจากการหมิ่นประมาท เพราะผู้กระทำประสงค์ให้เหยื่อถูกข่มขู่คุกคามโดยการเปิดเผยข้อมูลระบุตัวตนที่เป็นความจริง ดังนั้น ความผิดฐานหมิ่นประมาทจึงไม่ครอบคลุมการกระทำในลักษณะ Doxing ทุกกรณี (กวีนิญา ศิษย์ศาสตร์, 2566) ผลของการกระทำ Doxing ก่อให้เกิดความเสียหายทางจิตใจ ทางสังคม และทางอาชีพแก่ผู้เสียหาย (Ko Ling et al., 2018)

กฎหมายทางแพ่งและทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการโพสต์ข่วนผู้อื่น

การโพสต์ข่วนผู้อื่นก่อให้เกิดความรับผิดตามกฎหมายทั้งทางแพ่งและทางอาญา โดยกฎหมายหลักที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความผิดฐานหมิ่นประมาทและหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 กำหนดโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท สำหรับการหมิ่นประมาท ส่วนมาตรา 328 กำหนดโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท สำหรับการหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา ซึ่งการโพสต์ผ่านโซเชียลมีเดียถือเป็นการโฆษณาที่มีโทษหนักกว่า

อย่างไรก็ตาม กฎหมายหมิ่นประมาทมีข้อจำกัดในการบังคับใช้กับ Doxing เนื่องจากผู้กระทำเพียงเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนโดยไม่มีการใส่ความ ทำให้ไม่ครอบคลุมทุกกรณี

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2568 มาตรา 284/1 กำหนดให้การคุกคามทางเพศซึ่งรวมถึงการกระทำด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท และหากกระทำในระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

กฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการโพสต์ข่วนผู้อื่น

1. พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560)

มาตรา 14 (1) กำหนดโทษสำหรับผู้ที่ได้โดยทุจริตหรือโดยหลอกลวงนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลที่เป็นเท็จหรือปลอม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท อย่างไรก็ตาม มาตรา 14 (1) มีข้อยกเว้นว่าไม่นำมาใช้กับความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา (สุพิศ ประณีตพลกรัง, 2560)

มาตรา 16 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เดิมหรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง

ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท บทบัญญัตินี้ใช้กับกรณีโพสต์ข้อความที่มีการตัดต่อภาพ

อย่างไรก็ตาม กรณีที่ผู้โพสต์เพียงแชร์ภาพของผู้อื่นโดยไม่มีการสร้าง ตัดต่อ หรือดัดแปลงไม่สามารถนำมาตรา 16 มาบังคับใช้ได้ เนื่องจากไม่ครบองค์ประกอบของความผิด ทำให้ผู้กระทำอาจรอดพ้นจากความรับผิดทางกฎหมาย แม้การกระทำนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย

2. พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

มาตรา 6 กำหนดว่า "ข้อมูลส่วนบุคคล" หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ดังนั้น การเผยแพร่ข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม ย่อมเป็นการละเมิดพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งกำหนดทั้งโทษทางแพ่ง โทษทางปกครอง และโทษทางอาญา

3. กรณีศึกษา: กฎหมายสาธารณรัฐสิงคโปร์

สาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดให้การกระทำ Doxing เป็นความผิดอาญาโดยเฉพาะใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 แบ่งออกเป็น 3 กรณี มีอัตราโทษตั้งแต่ปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ถึงจำคุกไม่เกิน 12 เดือน และมาตรา 8 กำหนดบทเพิ่มโทษสำหรับกรณีกระทำความผิดซ้ำหรือกระทำต่อบุคคลที่อ่อนแอ (Singapore Legal Advice, 2020)

ศาสตราจารย์นิติศาสตร์ Mary Anne Franks ของมหาวิทยาลัย Miami ให้คำจำกัดความ Doxing ว่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ละเอียดอ่อนต่อสาธารณะ เช่น ชื่อ ที่อยู่อาศัย ที่อยู่อีเมล หมายเลขโทรศัพท์ หมายเลขประกันสังคม นายจ้าง ข้อมูลติดต่อ นายจ้าง ข้อมูลสมาชิกในครอบครัว ภาพถ่ายลูกของเหยื่อและโรงเรียนที่พวกเขาเรียน

ซึ่งการกระทำความผิด Doxing มีองค์ประกอบของการกระทำที่สำคัญ 2 ประการ คือ การค้นหาและรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น และการเปิดเผย หรือเผยแพร่ข้อมูลที่สามารถระบุตัวบุคคลของผู้เสียหายหรือเหยื่อได้ ทำให้เกิดความเสียหายเกิดขึ้นกับเจ้าของข้อมูลดังกล่าว ซึ่งในทางกฎหมายของประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายกำหนดความรับผิดไว้โดยเฉพาะ ซึ่งสามารถปรับกับ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

การกระทำความผิด Doxing เป็นรูปแบบหนึ่งที่เป็นกรกลั่นแกล้งทางออนไลน์ (Cyberbullying) ซึ่งเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวหรือระรานทางไซเบอร์อย่างหนึ่ง ซึ่ง Cyberbullying

ที่มีลักษณะการกระทำความผิดที่มีความแตกต่างในส่วนหนึ่งของเนื้อหาเป็นการกระทำความผิดรูปแบบอื่น ๆ เช่น Gossip คือ เป็นการกลั่นแกล้งให้ร้าย ล้อเลียนหรือระรานผู้อื่นหรือผู้เสียหายทางอินเทอร์เน็ต เช่น การโพสต์ข้อความที่มีลักษณะดูหมิ่น หรือแต่งเรื่องให้ผู้อื่นเกิดความเสียหาย ซึ่ง Cyberbullying อาจเป็นการโพสต์หรือการส่งข้อความส่วนตัวไปหาผู้เสียหายโดยตรงในกล่องข้อความของผู้เสียหาย เพื่อให้เหยื่อหรือผู้เสียหาย เกิดความอับอาย หรือหวาดกลัว

การสร้างบัญชีปลอม หรือการแอบอ้างชื่อผู้อื่น เพื่อเข้าถึงผู้เสียหาย หรือหลอกลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคล และนำไปใช้ จนก่อให้เกิดความเสียหายแก่เหยื่อหรือผู้เสียหายด้วย ซึ่งในกรณีหลังนี้ การ Cyberbullying มีการกระทำความผิด Doxing รวมอยู่ด้วยก็ได้

ผลของการกระทำ Doxing ทำให้ผู้เสียหายนั้นอาจเกิดความรำคาญซึ่งเป็นผลกระทบขั้นต่ำ ไปจนกระทั่งเกิดผลกระทบต่อจิตใจของเหยื่อหรือผู้เสียหายอย่างร้ายแรง เช่น ความเครียดวิตกกังวลซ้ำแล้วซ้ำอีก ทั้งความเสียหายทางด้านจิตใจ จนถึงขั้นอาจต้องรักษาอาการทางจิตที่เกิดขึ้น เช่นกรณีที่เกิดขึ้นกับเหยื่อที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมในฮ่องกง ความเสียหายทางด้านอาชีพการงานของผู้เสียหายที่เกิดขึ้น

การโพสต์ขบวนการ doxing มีการกระทำความผิดในลักษณะ doxing เป็นการกระทำที่ทับซ้อนไปกับการหมิ่นประมาท เพียงแต่ doxing ไม่ได้มีการใส่ความที่เป็นการเล่าข้อเท็จจริงเพื่อให้ผู้อื่นเสื่อมเสียเกียรติยศชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง แต่การกระทำ doxing ผู้กระทำประสงค์ให้เหยื่อถูกข่มขู่ คุกคาม หรือได้รับอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยการเปิดเผยข้อมูลระบุตัวตนของผู้อื่น โดยปราศจากการใส่ความใด ๆ เพิ่มเติม และเป็นการเปิดเผยความจริงที่เป็นข้อมูลทั่วไป ไม่ใช่การกล่าวข้อเท็จจริงที่เป็นเท็จ ดังนั้น ความผิดฐานหมิ่นประมาทจึงไม่ครอบคลุมการกระทำในลักษณะ Doxing โดยเฉพาะทุกกรณี

อีกกรณีหนึ่งของการโพสต์ขบวนการ (Defamatory Post) คือ กรณีที่ผู้โพสต์ไม่มีความผิดตามกฎหมาย เช่น การแชร์ภาพของผู้เสียหาย แต่ผู้ที่แสดงความคิดเห็นเป็นที่ผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น การหมิ่นประมาท หรือ การหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา หรือความผิดเกี่ยวกับการคุกคาม

ถ้าผู้โพสต์นั้นได้มีโพสต์ขบวนการผู้เสียหาย เกี่ยวกับข้อความ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหายเกิดขึ้นนั้น ก็ต้องรับผิดชอบไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นการหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา ที่สามารถระบุตัวตนของผู้เสียหายได้ และมีความเสียหายต่อชื่อเสียง มาตรา 326 บัญญัติว่า ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และความเสียหาย ตามความผิด หมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา ตามมาตรา 328 บัญญัติว่า ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษร กระทำโดยการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือโดยการทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท” แต่การกระทำการโพสต์ขบวนการผู้อื่นทำให้เกิดความเสียหายนั้น เป็นการใช้อินเทอร์เน็ตในการกระทำความผิด ก่อให้เกิดความเสียหาย ที่ไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เสียหายกลับคืนสู่สถานะเดิมได้เพราะความเสียหายที่เกิดขึ้นในระบบคอมพิวเตอร์นั้นไม่สามารถลบออกได้หมด ดังนั้น การบังคับใช้ตามประมวลกฎหมายอาญา ที่มีเจตนาในการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาทั่วไป อาจทำให้เกิดความไม่เหมาะสมในการบังคับใช้ อีกทั้งการใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560) มาตราตรา

14 ที่บัญญัติว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอม ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา... ทำให้เห็นได้ว่าเมื่อความผิดที่กระทำขึ้นเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาก็ให้นำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 326 หรือมาตรา 328 มาบังคับใช้ ไม่สามารถที่จะนำ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560) มาบังคับใช้ได้ตามบทบัญญัติตอนท้าย ของ มาตรา 14 (1) อีกด้วย

กรณีการโพสต์แขวนภาพของของผู้อื่น และอาจก่อให้เกิดความเสียหายได้นั้น แบ่งออกได้เป็น 2 กรณี ได้แก่

กรณีที่ 1 ผู้โพสต์นั้นมีการนำภาพผู้เสียหายเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ไม่ว่าจะการได้ภาพนั้นจะมาด้วยวิธีการใด โดยไม่มีข้อความใดเพิ่มเติมหรือก่อให้เกิดความเสียหายเกิดขึ้น แต่ภายในกระทู้ หรือโพสต์นั้นมีผู้อื่นเข้ามาแสดงความคิดเห็นจนทำให้เกิดความเสียหาย เช่นนี้ ผู้โพสต์อาจมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560) ในมาตรา 16 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือไม่ได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท.. ซึ่งผู้โพสต์ถือเป็นผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น ประกอบกับการแสดงความคิดเห็นก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของภาพ หรือผู้เสียหายที่สามารถทราบได้ว่าภาพดังกล่าวเป็นใคร

กรณีที่ 2 กรณีที่ผู้โพสต์แชร์มาจากเจ้าของผู้นำเข้าภาพของตนเอง เช่นนี้ ผู้โพสต์ ไม่ได้แสดงข้อความหรือความคิดเห็นเพิ่มเติม แต่การแชร์มานั้น ผู้เสียหายอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นกระแสในสังคม เช่น ภาพของทนายความที่เป็นกระแสถูกกว่าหาว่ามีการกระทำความผิดอาจาร เช่นนี้ทำให้ผู้เสียหายอยู่ในสถานะที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในสังคมได้ ผู้แสดงความคิดเห็นดังกล่าว ถ้าเป็นความผิดก็อาจถูกดำเนินคดีตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แต่ในขณะเดียวกัน ผู้โพสต์ที่แชร์ภาพของผู้เสียหายมา อาจถือได้ว่าเป็นผู้โพสต์แขวนผู้อื่น เมื่อพิจารณาตามข้อกฎหมายที่มีแล้ว ผู้โพสต์แขวน หรือแชร์ภาพของผู้อื่นมานั้น ไม่สามารถลงโทษตามกฎหมายได้ เพราะไม่ใช่ผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และไม่ได้เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติมหรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทำให้ไม่ครบองค์ประกอบความรับผิด ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560) มาตรา 16 และยังไม่มีความหมายที่สามารถบังคับใช้กับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำในลักษณะนี้ได้ตามกฎหมาย ซึ่งการ

กระทำได้กล่าวของผู้กระทำนั้น อาจหวังให้ได้รับประโยชน์ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม การเข้าถึงข้อมูลและการได้รับกระแสความนิยม (กด Like) เพิ่มขึ้น ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้โพสต์ชาวผู้อื่นนี้ ได้รับประโยชน์ในภาพหลังจากการโพสต์ดังกล่าวได้

การคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นจากการโพสต์ข้อความ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็นที่เป็นการคุกคามทางเพศไปยังตัวเจ้าของภาพหรือผู้เสียหายโดยตรงโดยที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงหรือสามารถเข้าใจความหมายของข้อความดังกล่าวได้ว่าเป็นการคุกคามทางเพศ โดยบทนิยามคำว่าคุกคามทางเพศ เพื่อให้ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดในพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่มีความหลากหลาย และเนื่องจากในปัจจุบันปัญหาการคุกคามทางเพศมีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งกฎหมายที่มีการกำหนดให้การกระทำในลักษณะดังกล่าว มีความผิดนั้น มีเพียงความผิดฐานก่อความเดือดร้อนรำคาญซึ่งเป็นความผิดฐานลหุโทษและยังไม่ตรงกับลักษณะของการกระทำที่เป็นการคุกคามทางเพศโดยตรง สมควรกำหนดให้การคุกคามทางเพศเป็นความผิดทางอาญา เพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดและปรามมิให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น และกำหนดวิธีการเพื่อความปลอดภัยเพื่อป้องกันสังคมจากปัญหาการคุกคามทางเพศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเป็นไปตามเหตุผลดังกล่าวในการประกาศใช้ทำให้ผู้แสดงความคิดเห็นคุกคามทางเพศนั้น ถือเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2568 มาตรา 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (19) ของมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา (19) ที่มีการกำหนดความหมายของการคุกคามทางเพศไว้ดังต่อไปนี้ คุกคามทางเพศ หมายความว่า กระทำโดยทางกาย วาจา การส่งเสียง การแสดงอากัปกิริยาหรือท่าทาง การติดต่อสื่อสาร การเฝ้าดู การติดตามรังควาน หรือกระทำด้วยประการใด ๆ รวมถึงกระทำด้วยระบบคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์โทรคมนาคม หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นที่สามารถแสดงผลให้เข้าใจความหมายได้ ต่อผู้อื่น อันมีลักษณะส่อไปในทางเพศ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเดือดร้อนรำคาญ อับอาย ถูกเหยียดหยาม หวาดกลัว หรือได้รับความไม่ปลอดภัยในทางเพศ

มาตรา 284/1 บัญญัติว่า ผู้ใดคุกคามทางเพศต่อผู้อื่น ถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานอนาจาร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำอย่างต่อเนื่องหรือกระทำซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง และเป็นเหตุให้ผู้อื่นไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง เป็นการกระทำในที่สาธารณะสถานต่อหน้าธารกำนัล หรือในระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรานี้ เป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา 284/2 บัญญัติว่า ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 284/1 เป็นการกระทำโดยอาศัยเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจเหนือผู้ถูกกระทำ อันเนื่องมาจากความสัมพันธ์ในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชา นายจ้าง หรือ

ผู้มีอำนาจเหนือประการอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 284/3 บัญญัติว่าในคดีคุกคามทางเพศ ถ้าความปรากฏแก่ศาลเองหรือตามข้อเสนอของพนักงานอัยการ โจทก์ ผู้เสียหาย หรือเจ้าพนักงาน ว่าจำเลยมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่าจะคุกคามทางเพศหรือรบกวนการดำเนินชีวิตตามปกติของผู้เสียหายอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าศาลจะลงโทษจำเลยหรือไม่ก็ตาม ศาลอาจสั่งห้ามจำเลยนั้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามเงื่อนไขและภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่ไม่เกินสองปี

จำเลยซึ่งฝ่าฝืนคำสั่งห้ามของศาลตามวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 284/4 บัญญัติว่าในการกระทำความผิดฐานคุกคามทางเพศตามมาตรา 284/1 วรรคสาม ที่เป็นการนำข้อมูลอันมีลักษณะลามกเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ หากได้รับความตามทางใดส่วนหนึ่งของศาลตามคำร้องของผู้เสียหายหรือเจ้าพนักงานแล้ว เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้นำเข้าข้อมูลนั้นระงับการทำให้แพร่หลาย และนำข้อมูลนั้นออกจากระบบคอมพิวเตอร์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด และหากจำเป็นอาจสั่งให้ผู้ควบคุมหรือผู้ให้บริการระบบคอมพิวเตอร์ระงับการทำให้แพร่หลายและนำข้อมูลนั้นออกจากระบบคอมพิวเตอร์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด หรืออาจสั่งให้เจ้าพนักงานที่มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งของศาลก็ได้ แล้วรายงานให้ศาลทราบภายในสิบห้าวัน

ผู้นำเข้าข้อมูล ผู้ควบคุมหรือผู้ให้บริการระบบคอมพิวเตอร์ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ทำให้เห็นว่า กฎหมายอาญาที่บัญญัติเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศนั้น สามารถนำมาบังคับใช้กับผู้ที่น่าเข้าข้อมูลสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลหรือข้อความที่เป็นความผิดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ

การเปิดเผยข้อมูลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ในประเทศสิงคโปร์ ได้มีการกำหนดเป็นความผิดอาญาไว้โดยเฉพาะในกรณีที่มีการกำหนดให้การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นความผิดอาญา โดยได้กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติคุ้มครองการล่วงละเมิดหรือ Protection from Harassment Act (POHA) 2014 โดยกำหนดไว้ 3 กรณีได้แก่

(1) ความผิดสำหรับเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยมีเจตนาให้ผู้นั้นถูกล่วงละเมิด ถูกคุกคามหรือได้รับความเสียหาย กำหนดไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 3 โดยมีอัตราโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ความผิดสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกำหนดไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 5 (1A) โดยมีอัตราโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ

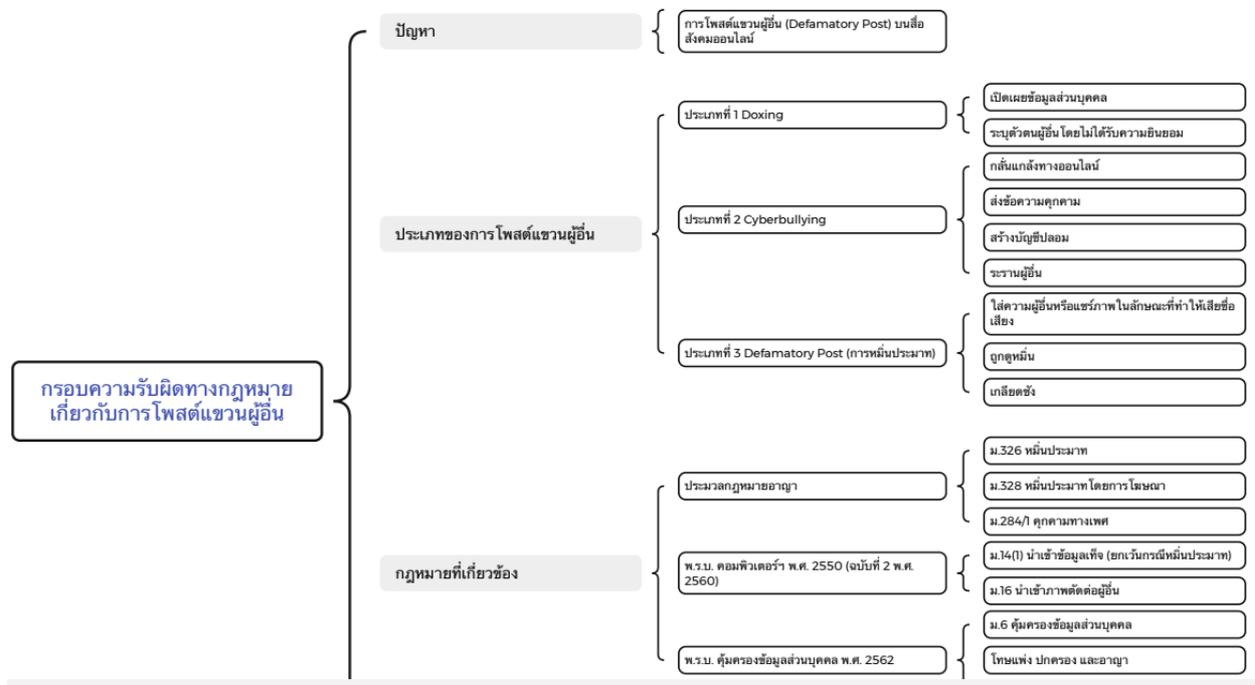

(3) ความผิดสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวบุคคลของบุคคลอื่น โดยมีเจตนาที่จะอันวายนความสะดวกให้เกิดความเสียหาย กำหนดไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 5 (1A) โดยมีอัตราโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนี้ Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 8 ก็ได้กำหนดบทเพิ่มโทษของการกระทำความผิดอาญาสำหรับความผิดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) หากได้กระทำความผิดซ้ำอีก หรือได้กระทำความผิดกับบุคคลที่อ่อนแอ

องค์ความรู้จากการศึกษา

จากการนำเสนอและสังเคราะห์เนื้อหาในบทความนี้ สามารถสรุปองค์ความรู้ได้เป็นกรอบแนวคิด ความรับผิดชอบ ทางกฎหมายเกี่ยวกับการโพสต์แชนผู้อื่นที่มีโครงสร้างดังแสดงในผังมโนทัศน์ต่อไปนี้

ภาพที่ 1 ผังมโนทัศน์กรอบความรับผิดชอบทางกฎหมายเกี่ยวกับการโพสต์แชนผู้อื่น

จากผังมโนทัศน์ข้างต้น องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การโพสต์แชนผู้อื่นบนสื่อสังคมออนไลน์ มี 3 ประเภทหลัก ได้แก่ Doxing, Cyberbullying และ Defamatory Post ซึ่งแต่ละประเภทมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน โดยประมวลกฎหมายอาญามาตรา 326 และ 328 ครอบคลุมกรณีหมิ่นประมาท พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฯ มาตรา 16 ครอบคลุมกรณีตัดต่อภาพ และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ ครอบคลุมกรณีเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

ทั้งนี้ ยังพบช่องว่างทางกฎหมาย (Legal Gaps) 3 ประการสำคัญ ได้แก่

- (1) ไม่มีบทบัญญัติเฉพาะสำหรับ Doxing
- (2) กรณีแชร์ภาพโดยไม่ตัดแปลงไม่ครบองค์ประกอบมาตรา 16 จึงไม่สามารถลงโทษได้ และ

(3) ความเสียหายที่เกิดขึ้นในระบบคอมพิวเตอร์ลบบอกได้ยากทำให้กฎหมายอาญาทั่วไปไม่เพียงพอสำหรับกรณีนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมาย POHA 2014 ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ พบว่าการกำหนดความผิดเฉพาะสำหรับ Doxing ช่วยให้การบังคับใช้กฎหมายมีความชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากกว่า นำมาซึ่งข้อเสนอแนะในการแก้ไขกฎหมายของประเทศไทยให้มีความครอบคลุมและเหมาะสมยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ฯ ให้ครอบคลุมกรณีแชร์ภาพ 2. กำหนดโทษเฉพาะสำหรับ Doxing ตามแนวทางสิงคโปร์ พร้อมมาตรการลบบัญชี 3. สร้างความรู้ความเข้าใจ ด้านกฎหมายดิจิทัลให้แก่ประชาชน

สรุป

1. ปัญหาที่เกิดขึ้น

จากการศึกษาพบว่ากฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการโพสต์แขวนผู้อื่นมีความซับซ้อนและไม่ครอบคลุมเพียงพอ ทำให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายที่ผู้กระทำความผิดสามารถหลุดรอดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีการแชร์ภาพของผู้อื่นโดยไม่ตัดแปลงซึ่งก่อให้เกิดความเสียหาย นอกจากนี้ ความเสียหายที่เกิดขึ้นในระบบคอมพิวเตอร์ยากต่อการแก้ไขให้กลับสู่สภาพเดิม

2. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากกระบวนการต่าง ๆ

กระบวนการที่ก่อให้เกิดปัญหาสามารถแบ่งได้ 4 ประการ ได้แก่ (1) การเกาะกระแสสังคมเพื่อผลประโยชน์ (2) การ Doxing ที่ก่อให้เกิดความเสียหายทางจิตใจ ทางสังคม และทางอาชีพ (3) การแชร์หรือปักหมุดกระทู้ที่ผู้กระทำไม่รู้สึกรู้ว่าตนมีความรับผิดชอบ และ (4) การคุกคามทางเพศผ่านช่องทางออนไลน์

3. ข้อเสนอแนะและทางออก

บทความนี้เสนอ 4 ประการ ได้แก่

ประการแรก แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ให้ครอบคลุมทั้งกรณีนำเข้าโดยตรงและการแชร์ข้อมูล สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2560 มาตรา 77

ประการที่สอง กำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมและมาตรการระงับหรือลบบัญชีที่ก่อให้เกิดความเสียหาย

ประการที่สาม กำหนดความผิดเฉพาะสำหรับ Doxing โดยอาศัยแนวทางสิงคโปร์เป็นต้นแบบ (Singapore Legal Advice, 2020)

และประการที่สี่ ส่งเสริมการสร้างความรู้ความเข้าใจด้านกฎหมายดิจิทัลให้แก่ประชาชน

บทสรุป

จากที่กล่าวมานั้นทำให้เห็นว่าการโพสต์แว่น หรือการทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่นนั้น โดยแชร์มาตามกระแสหรือเป็นการปักหมุดกระทู้ให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็นในกระทู้ของตัวเองนั้น การโพสต์แว่นบางกรณีนำมาซึ่งการกระทำผิดตามกฎหมาย แม้จะมีเจตนาในการแสดงออกที่สุจริต แต่ในการใช้งานโซเชียลมีเดียปัจจุบันนี้มักจะมีเรื่องของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าถึงดังกล่าว และยังไม่มียกกฎหมายมาบังคับใช้กับผู้โพสต์แว่นที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่น หรือกับเจ้าของโพสต์หรือผู้ที่แชร์ข้อมูลของผู้อื่นมา อีกทั้งการกำหนดความรับผิดในการโพสต์แว่นกรณีอื่นก็เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในเรื่องของการหมิ่นประมาทและการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาซึ่งอาจก่อให้เกิดความไม่เหมาะสมที่นำมาใช้กับการกระทำผิดทางคอมพิวเตอร์ที่ทำให้ผู้เสียหายนั้นไม่สามารถหยุดความเสียหายที่เกิดขึ้นได้ การแก้ไขเพิ่มเติมความรับผิดทางกฎหมายเกี่ยวกับการโพสต์แว่นผู้อื่นในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จะทำให้ตรงตามเจตนารมในการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ได้เหมาะสมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้มีการกำหนดกลไกในการปฏิรูปกฎหมายไว้อย่างเป็นระบบในมาตรา 77 บัญญัติว่า “รัฐพึงจัดให้มีกฎหมายเพียงพอที่จำเป็น และยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็นหรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพโดยไม่ชักช้า เพื่อไม่ให้เป็นภาระแก่ประชาชน และดำเนินการให้ประชาชนเข้าถึงตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ได้โดยสะดวกและสามารถเข้าใจกฎหมายได้ง่ายเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

ก่อนการตรากฎหมายทุกฉบับ รัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายอย่างรอบด้าน และเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นต่อประชาชน และนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกขั้นตอน เมื่อกฎหมายมีผลบังคับใช้แล้ว รัฐพึงจัดให้มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายทุกรอบระยะเวลาที่กำหนดโดยรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องประกอบด้วยเพื่อพัฒนากฎหมายทุกฉบับให้สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป

รัฐพึงใช้ระบบอนุญาตและระบบคณะกรรมการ ในกฎหมายเฉพาะกรณีที่เป็น พึงกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน และพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง”

การที่ประเทศไทยมีกฎหมายที่นำมาใช้บังคับที่ยังไม่ชัดเจนกับการความรับผิดทางกฎหมายเกี่ยวกับการโพสต์แว่นผู้อื่น การกำหนดความผิดที่ใช้คอมพิวเตอร์ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการโพสต์แว่นผู้อื่น และการกำหนดการลงโทษให้มีความเหมาะสมกับความผิดที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นการป้องกันการและปราบปรามกระทำความผิด ให้สอดคล้องกับการพัฒนาทางด้านสังคมและเทคโนโลยีต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กวิณญา ศิษยศาสตร. (2566). *การกำหนดความผิดอาญากรณีการนำข้อมูลระบุตัวของผู้อื่นไปเผยแพร่ เพื่อให้เกิดความเสียหาย (Doxing)* (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บรรเจิด สิงคะเนติ, นนทวัชร์ นวตระกูลพิสุทธิ, เรวดี ชวีญทองยิ้ม และ อารยา สุขสม. (2554). *รายงานการศึกษาวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการรับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว*. (รายงานวิจัย). สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.
- พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562. (2562). *ราชกิจจานุเบกษา*, 136(69 ก), หน้า 52.
- พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560. (2560). *ราชกิจจานุเบกษา*, 134(10 ก), หน้า 24.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. (2550). *ราชกิจจานุเบกษา*, 124(47 ก), หน้า 1.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. (2560). *ราชกิจจานุเบกษา*, 134(40 ก), หน้า 1.
- ศักดิ์กร วัฒนกุล และ จิรวุฒิ ลิปิพันธ์. (2566). *อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์: ศึกษากรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)*. *วารสารบัณฑิตศึกษา*, 12(1), 192-208.
- สุพิศ ประณีตพลกรัง. (2560). *กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: นิติธรรม.

